

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 2.

15. JANUAR 1935

7. ÅRGANG.

Misjonen i Afrika, Kina og India.

Brev fra Østreng, Dørum og Karlson, og Dagmar Jacobsen.

lære å folde sine små brune hender og be til Ham som har gitt sitt liv for å frelse hvite, gule, brune, røde og sorte. Ja til Jesus, barnas venn. Han som sa: «Lader de små barn i fred og hindre dem ikke i at komme til mig. Thi himmerikes rike hører sådanne til.»
Så nu bed for Asha (Håp), den første som er blitt løftet ut fra en kurv. — La oss huske på denne sang:

Op fra Indiens usle byer,
og fra mørke Afrika,
kommer mange kjøpt
med Jesu dyre blod.
De som gikk med
frelsens budskap.
De som bad og
gav å sitt alt.
Vil da bringe sine
nek med fryderop.

Hjerteligste hilsen

Dagmar Jacobsen.

Misjonsbeløp.

Til str. og br. Glittenberg er mottatt følgende beløp i tiden fra 3. juli 1934 til utgangen av året: Sendagsskolen i «Zion» kr. 10. Størk Størksen U. S. A. kr. 33.33. En broder på Mosterhamn kr. 10. Sendagsskolen i «Zion» kr. 2.10. Gitt kr. 25. Gitt kr. 40. Chr. Størksen jr., Mosterhamn kr. 10. M. Walde, Bergen kr. 10. Tø brodere på Mosterhamn kr. 5. Ved G. Svennevik, Spangereid kr. 30. Kollekt i «Zion» kr. 28.85. Kvinne misjon ved Malle Fotland, Mosterhamn kr. 8. En br., Mosterhamn kr. 5. Fra misjonsmøter i «Zion» kr. 28.05. Fra barneforeningen «Conglobolsten» ved Nora Skimmeland kr. 30.75. Clement Størksen, Fjeldberg kr. 10. Gitt kr. 20. Gitt kr. 20. Misjonsmøter i «Zion» kr. 4.75. Jacobine Nilsen, U. S. A. kr. 40. Misjonsmøte i «Zion» kr. 2.80. Endre Størksen, Bergen kr. 12. Sendagsskolen i «Zion» kr. 20. Gitt kr. 1.47. Tilsammen kr. 390.00. Tidligere sendt kr. 460, ialt mottatt og avsendt kr. 850.00 i året 1934.

Idet jeg heved vil få lov å si hver enkelt giver en hjertelig takk for de midler Gud minte dere om i året som gikk, vil jeg fremdeles be om våres kjæres forber og støtte med midler i året 1935.

Arbeidet derute går fremover, og str. og br. Glittenberg er lykkelig i Herrens arbeide for å vinne sjeler for Ham som sa: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapning.»

Et godt nytt år ønskes alle «Røstens» lesere.

R. Løkingholm.

Thi jeg er Herren din Gud som holder dig fast ved din høire hånd, som sier til dig frykt ikke jeg hjelper dig. Esajas 41. 13

Underbare ord når de har vært og er sannhet for vår egen sjel. Sannhet inntil idag har Herren holdt mig fast i prøvelser og vanskeligheter i arbeidet — og når man kjenner byrden for sjele, om ofte bringer en til å tenke: «Hvordan om jeg gjør hvad jeg kan, erlig mot alle de eldre der ikke kan lese en bokstav? Evangeliet som for sent, alle deres anledninger var tapt og det var ingen der kunne hjelpe dem, mens de var unge. — Dog får vi erfare at Herren hjelper, ikke bare sine egne også våre kjære sorte, der det å høre og tro ordet om Jesus, verdens frelser, er gått over fra døden til livet.

Nu ved vårt siste kvartalsmøte den 3—11—34 hadde vi et realløp. En av våre eldste kvinner i menigheten er blitt blind og kan ikke komme til møtene, men hennes sønnesønn bragt henne hit. Han kjørte henne på en tresko og det gikk fint. Han hadde et kuskinns over, så hun ikke kunde falle igjennom eller sette seg fast i treverket, og ved kolek gav hun en liten, gammel maljert kopp, det var vel hennes neste. Før da hun var friskere brukte hun før kvartalsmøtene å komme hit til måis å selge et gress ar eller litt mais, så hun fikk en chilling til kollekten, men nu ser hun ikke. Ja evangeliet er eldigvis for alle, den aller fattigste hedning kan ved troen på det evige budskap omskapes til en ny skapning i Kristus Jesus.

Ellers i arbeidet har vi det godt, den gir sig til Jesus. Ved kvartalsmøtet blev noen døpt, 3 barn døpt og 5 par gav sig til Gud.

I skolene er der fremgang, det ser så smått her også, idet flere og flere innser nødvendigheten av å lære, og når vi så får dem i skolen og inn under ordets innflytelse, kommer de fleste til Jesus. Bare så sørgelig at det er mangt for midler, så vi ikke kan åpne skoler på alle plasser. Vilde så gjerne få begynt på en gammel klass, hvor de har ventet så lenge, men det behøves 3 pund i vartalet — for en lærerinne. Andre om noen som leser disse bøker vilde ta et løft og hjelpe med underhold til en lærerinne. Det lønner sig å arbeide for unge. Mange av våre er nu ute i arbeidet for Herren som evangelister, lærer og lærerinner. Enk hvor store renter det vil bringe Herren vår Gud, som ikke forgang glemmer et glass kaldt vann. Kanskje noen venner kun-

ne bli enige om å legge hver sin skjerv, så vilde det snart bli nok. Ja, kanskje mere en nok, så enda en annen plass kunne rekkes.

Tiden er kort, la oss gjøre alt det vi kan for å redde og hjelpe disse kjære sorte, der så lenge måtte vente på evangeliet.

Så en hjertelig takk til redaksjonen, der sender mig «Misjons-Røsten». Det er en glede når man er langt borte å se litt fra de kjære, både i Norge og på misjonsmarkene.

Vil oss herigjennem få sende en hjertelig hilsen til alle «Røstens» lesere med ønske om et av Guds seierriktig nytt år, om vi skal oppleve det.

Vær vennlig å be meget i tro for arbeidet også her i dette lille hjørne, at mange sjeler må vinnes for Jesus kommer.

Hjertelig hilsen, Eders for de sorte frelse

A. Østreng.

Yüan Shih Hsien,

Hopei N. China.
Nov. 13 1934.

Elskede venner og alle Misjons-Røstens lesere! Guds fred!

Vil i all korthet sende en liten hilsen. Kan glede vennene med at vi har hatt en riktig god tid i arbeidet i høst. Vi har hatt vårt prektige telt opsatt i flere byer, og en masse mennesker har fått høre livets ord. I en by er der flere som sier de vil tro på Jesus, og må vi be, at det blir gjort et verk i deres hjerter.

I sannhet er det herlig å få benytte disse anledninger til å stå ut det evige livs utsød.

Vi har også hatt vårt årlige høststevne og søstrene Inga Johnson og Signe Pedersen fra Peking kom og hjalp oss. Meget folk møtte frem og de troende så ut til å være glade og der var stor nåde over våre søstre til å frembære det livgivende ord. Etter møtene her, reiste både vi og søstrene til møtene hos Fjelds i Pai Hsiang. Der var bestemt tre dagers møter og vi fikk erfare at Herren var i vår midte og velsignet oss. Det var meget folk samlet så vi ser, at Herren er med våre søskend og vedkjenner sig deres arbeide.

Venner: I må huske Fjelds, de er misjonærer som dere med trygghet kan arbeide for.

Imorgen begynner ekstremskole i en landsby ca. 20 km. herfra. Teltet skal settes op der. De troende derfra har begjært at vi skal komme dit og vi vil gjerne etterkomme deres ønske. I neste

uke er det stormøte på utstasjonens Ebenezer og uken derefter på den annen upost. De var her igår og bad oss om å komme dit med teltet. Ja vi er så glade og takknemlige over at der er så åpent og folket er villige til å høre. Vi så ut og Herren skal gi veksten. Flere har sagt at de vil tro, men det vil jo vise sig senere om de vil betale prisen og gå ut fra alt for å følge Jesus.

Imidlertid får vi være en batuson for den Helligånd og rope ut en klar og fyldig lyd, så folket må forstå hvad det gjelder.

Vi forsøker også så langt som mulig å lede de troende frem til lys og forståelse av deres ansvar som troende. Er inderlig glade for alle lysglint og livstegn som vi merker, og vår bønn og ønske er, at de i alle måter må vokse op til hodet Kristus.

Det var så nydelig her en dag å se en av de troende kvinner felle tårer av medfølelse for en annen søster i Jesus, som hadde det så vanskelig og megen trengsel.

Det er stort når man merker medfølelse hos dem. Gråte med de gråtende, det er noget som man ikke merker så ofte iblandt dette folk, derfor syntes vi det var dobbelt kjær å se vår kjære gamle søster være grepet av medfølelse.

Ja Guds ånd er jo den samme og vil virke frem det samme hos dem, skjønt det synes som der går smått.

Kjære venner, glem ikke å ta arbeide på denne plass med i Eders bønner.

Vi er Eders i Jesus og for Chi-na lykkelige søstre

Margrete Dørum.

Hilma Karlson.

Asha — håp.

Utdrag av et privat brev fra str. Dagmar Jacobsen.

I Nareinis usle, skidne gater gikk en kvinne fra hus til hus og bad om mat. Hun var ikke helt normal. — På sitt hode bar hun en flat kurv og tittet man ned i kurven fikk man se en yndig liten pike, ca. 6 måneder gammel. Hennes lille hode hellet til den ene side av at hun stadig var blitt lagt ned i denne kurv i samme stilling. Tanken kommer uvilkårlig: «Hvad skal det bli av denne lille pike?» Om hun får leve og skal vokse op på denne måte, vandre fra hus til hus, sammen med sin mor. En liten pike på Indias gater. — Alle som har sine øine åpne for hvad dette vil

si, kjenner sitt hjerte krympe sig av medfølelse for denne lille uskyldige skapning. Således blev der også en nød i evangelist Nandijae og hans hustru Jesodabais hjerter da de en dag fikk se denne lille og det blev en eneste lengsel i dem: må vi kunne få reddet henne. Folk sa til dem: «Dere kristne tar dere jo av små barn, ta denne lille pike, for hennes mor kan jo ikke stelle henne.»

Ta henne fra moren? Nei, det kan vi ikke. Men bønn var det daglig fra deres hjerter. Jesus lå oss få denne pike, så vi kan få bragt henne inn til vår misjonær i Banda. Hun vil bli glad ved å få denne lille pike for å redde henne. Og så en dag — ja, Gud hører bønner, — kommer denne fattige kvinne gående bortover den støvete landevei. På sitt hode hadde hun kurven med lille «Håp» i. Det er 1.5 engelsk mil fra Nareini og ut til misjonsstasjonen, hvor de kristne bor, men der kom hun vandrende i dagens hete. Evangelist Nandijae satt utenfor huset. «Hvor skal du gå hen», spurte han. «Til de kristnes hus», svarte kvinnen. Hun var klar da. «Hvad vil du der da?»

«Gi min lille pike til de kristne», svarte hun.

Jesodabai, evangelisten hustru kom nu ut og gav henne noget å spise og da hun var nesten ferdig med å spise sier Nandijae til henne: «Du er hos de kristne nu. Da løftet hun sin lille pike ut av kurven og la henne ned på marken ved siden av. «Ta henne», sa hun og fortsatte å spise. Da hun var forsynt reiste hun sig op, tok den tomme kurv på sitt hode og vendte tilbake til byen. Der lå den lille, gitt til de kristne.

Nandijae fikk noen menn som hadde vært sviendier til dette til å undertegne et papir på et barnet var gitt til oss, så ingen kan si hun er tatt.

Det blev et par dagers strengt arbeide for evangelistens hustru med å få rensert og stelt denne lille, og så bragte hun henne til oss i Banda. Den første tid var det mange våkenetter å gå igjennem. Overgangen til melk og det uregelmessige stell hun hadde hatt, hadde gjort hennes mave svak, men ved bønn og regelmessig stell blev hun snart kjekk, og nu kommer hun sig fra dag til dag. Kan sitte alene nu og når misjonæren kommer forbi hvor hun sitter, rekker hun sine små armer i været for å bli løftet op.

Det er jo den «amma» hun nu kjenner. Om en tid vil hun begynne å tale og da skal hun få

